

gang til anden Behandling og som Følge deraf Regtelse af den midlertidige Bevilling. Den Politik, tør jeg nok sige, er lykkelig (Ufbrudelse). Ja, forsaa vidt som det dermed blev fuldtud konstateret, hvorledes Regjeringen stod til vdr Opfattelse, eller jeg tør vel nok sige, den hidtil gjældende Opfattelse af Grundloven fra 1849 til Dato. Herved blev det tillige konstateret, hvad jeg ansaa for nok saa vigtigt og endnu anser for fuldt saa vigtigt, nemlig hvad der kunde udrettes ved den rent formelle Protest fra Oppositionens Side. Med andre Ord, alle de rent formelle konstitutionelle Midler bleve i det Nar med fuldt Forsæt fra Oppositionens Side brugte til det Sidste for at konstatere Regjeringens Stilling til dem og for at konstatere deres Brugbarhed under de nuværende politiske Forhandlinger. Jeg fremhæver dette lidt stærkere, fordi man fra en Side, som altid er tilbøielig til, utvivlsomt af Mangel paa Evne og ikke af nogen som helst ond Villie, at misforstaa, hvad der her siges og gøres, altid fremhæves, at der fra Flertallets Side er begaaet en Feil, som man nu har erkjendt, den Feil nemlig, at man negtede Finansloven i 1885. Jeg paaftaar, det var slet ingen Feil. Det var en overordentlig rigtig, forstandig og fornøstigt Beslutning, som var nødvendig for at konstatere Stillingen til begge Sider, og at denne Beslutning blev gennemført i sine hderste Konsekvenser var ikke Andet end almindelig sund Fornuft. Jeg er fuldkommen vis paa, at den Mand, der engang i Fremtiden skal skrive Danmarks Historie, vil dømme derom akkurat som jeg. Det maatte ske, før der kunde gaaes videre. Altsaa i Overensstemmelse dermed maatte selvfølgelig den midlertidige Finanslov forkastes. Thi naar man forkaster en Finanslov ved 1ste Behandling, er Konsekvensen med Hensyn til den midlertidige Finanslov den, at man staar fuldstændig frit. Man kan, det indrømmer jeg, vedtage den, men under de Forhold og den Motivering, hvormed Finansloven blev forkastet det Nar, fordi man vilde gøre rent Bort, maatte selvfølgelig den midlertidige bort med. Det er en Ting, som ethvert Mennekte med en Smule Logik strax vil give mig Ret i. En ganske anden Ting er det selvfølgelig, saa snart man vedtager Finanslovens Overgang til 2den Behandling. Saa snart man gjør det og stiller sig paa Oppositionens almindelige Standpunkt, som den har staaet lige fra 1850 til 1885 og fra 1886 til Dato, det Standpunkt, at vi forhandle en Finanslov med enhver Regjering, fordi vi ikke ville give Modstanderne den Rettelse, der ligger i at kaste

Stylden paa Oppositionen, men stadig ville ved alle lovlige, hæderlige Midler holde Døren aaben for lovlige Tilstande her i Landet — saa er Konsekvensen af den Politik, at den midlertidige Finanslov behandles paa samme Maade som Finansloven. Jeg har udtalt dette — det tillader jeg mig at gjøre opmærksom paa — mindre fordi det behøves her i Thinget, end fordi en mindre intelligent Presse fra Tid til anden har været noget uklår paa det Omraade og har ment, at Flertallet her havde forladt sin Politik eller sit Standpunkt med Hensyn til den her foreliggende midlertidige Lovs Behandling, fordi man 1885—86 havde forkastet det tilsvarende Lovforslag, men siden vedtaget det. Af den Grund gjentager jeg, at Oppositionen har gennemført konsekvent den eneste Politik, der kan føres, nemlig først at prøve samtlige formelle Midler saa hurtigt som muligt, hvilket skete i Vinteren 1885—86, og saa at indføre Forhandlingspolitik paa Grundlag af en bestemt Modstand mod den provisoriske Politik og Befæstningspolitiken. Følge denne Forhandlingspolitik har Flertallet da ogsaa efter 1885 hvert Nar fulgt samme Fremgangsmaade, som det følger i Nar. Jeg har set Forhandlingerne igjennem; der findes ingen Usvigelse. Først har man hvert Nar indbragt strax, naar Regjeringen ikke gjorde det, den provisoriske Lov; og hvis Regjeringen indbragte den strax, har man forkastet Regjeringssforslaget. Men efter at den provisoriske Lov var forkastet, har man, naar Regjeringen forelagde den i Forbindelse med den midlertidige Lov, betragtet den provisoriske Lov som det, den var, og som intet Mennekte kan negte, der har Begreb om Statsret, nemlig forkastet og ikke eksisterende. Man har behandlet den midlertidige Lov i Overensstemmelse med Oppositionens Politik, som den altid har været, og ladet den gaa til et Udvalg.

Med Hensyn til denne Lovs Indhold skal jeg i dette Dieblit ikke yttre mig. Jeg skal kun sige, at naar den nu kommer til et Udvalg, hvad jeg antager, den gjør, og hvad jeg siden vil foreslaa, vil jo Spørgsmaalet om Indholdet komme til Behandling. Det er jo selvfølgelig, at et Lovforslag af dette Indhold aldrig kan vedtages i dette Thing, eftersom det indeholder dels en Begiering fra Regjeringens Side om Godtjendelse af Udgifter, som ere afholdte uden Folkethingets Samtykke, dels et Forlangende fra Regjeringens Side om Godtjendelse af Befæstningsudgifter og Udgifter til Provisorer, som Regjeringen veed, man her ikke gaar ind paa, Tillige vil jeg strax gjøre op-